

Περισσότερη Λιτότητα για τους Εργαζόμενους

Ιμπεριαλιστές Τραπεζίτες Στραγγαλίζουν την Κύπρο

16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ--Ανίκανοι να περιορίσουν την κρίση χρέους η οποία έχει αναστατώσει την Ευρωπαϊκή Ένωση από το 2010, οι ιμπεριαλιστές ηγεμόνες της ΕΕ και οι παλιόφιλοί τους από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) ξαναχτύπησαν. Το τελευταίο τους «πακέτο σωτηρίας» για τις αιμοδιψείς τράπεζες, επικεντρωμένο ως συνήθως στις άγριες επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους, στοχεύει στη μικροσκοπική Κυπριακή Δημοκρατία – στο νότιο, ελληνοκυπριακό κράτος στο διχοτομημένο νησί. Η Τρόικα του ΔΝΤ, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της ΕΕ απάντησε στην αίτηση της Κυπριακής Δημοκρατίας για χρηματοδότηση ώστε να στηρίξει τις υπό κατάρρευση τράπεζές της απαιτώντας τίποτα λιγότερο από την καταστροφή της οικονομίας της ως υπεράκτιο τραπεζικό και φορολογικό παράδεισο. Όπως αναφέρθηκε στην *Cyprus Mail* (23 Μαρτίου): «Η Γερμανίδα Καγκελάρια Ανγκελα Μέρκελ είπε στους νομοθέτες ότι ενώ ήθελε να παραμείνει η Κύπρος στην ευρωζώνη, θα έπρεπε πρώτα να αναγνωρίσει ότι δεν είχε κανένα μέλλον ως χρηματοοικονομικό κέντρο του εξωτερικού για τους πλούσιους Ρώσους και Βρετανούς».

Αυτό που παρήγαγε κύματα έκρηξης στους πολίτες των μελών κρατών της ΕΕ δεν ήταν η απαιτη-

ση η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση να μαζέψει κεφάλαια μέσω ενός προγράμματος περικοπών του είδους που ήδη έχει επιβληθεί στην Ελλάδα, την Ιρλανδία και την Πορτογαλία – πετσοκόβοντας μισθούς, επιδόματα, δουλειές, το σύστημα υγείας και την εκπαίδευση. Ήταν η αρχική απαίτηση η Κυπριακή Δημοκρατία να φορολογήσει τις καταθέσεις όλων όσων είχαν χρήματα στις τράπεζές της. Αυτό προκάλεσε μία εξέγερση από το κοινοβούλιο, το οποίο ορθά το χαρακτήρισε ως «ληστεία τράπεζας». Πιο σημαντικά, αύξησε τον φόβο ότι οι άνθρωποι θα έτρεχαν να σηκώσουν τα χρήματά τους από τις ταλαντευόμενες τράπεζες στην ευρωζώνη, προκαλώντας τραπεζική κατάρρευση σε πολύ μεγαλύτερες οικονομίες χωρών όπως η Ισπανία. Η «επιδρομή» στις ελληνοκυπριακές τράπεζες έχει προς το παρόν αποφευχθεί μόνο επειδή ήταν κλειστές για σχεδόν δύο εβδομάδες και μετά ξανάνοιξαν με περιορισμούς στο ποσό χρημάτων ανάληψης από τις τράπεζες και από την χώρα. Επιπρόσθετα, η Τρόικα συμφώνησε να περιορίσει την φορολόγηση σε καταθέσεις πάνω από 100,000 ευρώ.

Αυτά τα γεγονότα τροφοδότησαν φόβους ότι το ευρώ δεν αποτελούσε πλέον ένα σταθερό νόμισμα, προκαλώντας να πέσει η αξία του έναντι του αμε-

Για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης!

ρικάνικου δολαρίου. Αφού η Τρόικα προσπάθησε να ρίξει το φταίξιμο στους Κύπριους αξιωματούχους για την πρόταση φόρου σε όλους τους καταθέτες, ο Ολλανδός Υπουργός Οικονομικών Jeroen Dijsselbloem, επικεφαλής του «Eurogroup» των υπουργών οικονομικών της ευρωζώνης, είπε στον τύπο ότι η φορολόγηση των καταθετών θα αποτελέσει το μοντέλο για κάθε μελλοντική εγγύηση τραπεζών. Οι μετοχές κατρακύλησαν μετά από τις δηλώσεις του, αναγκάζοντάς τον με κάποιο τρόπο να οπισθοχωρήσει. Οι αξιωματούχοι της Τρόικας έχουν προσπαθήσει από τότε να περιορίσουν τους φόβους επιμένοντας ότι η Κύπρος αποτελεί μία «μοναδική περίπτωση».

Ότι γεγονότα που συμβαίνουν σε ένα μέρος το οποίο αντιπροσωπεύει το 0,2 τοις εκατό της οικονομίας της ευρωζώνης θα μπορούσαν να ταρακουνήσουν ολόκληρη την ΕΕ, είναι μία ένδειξη της έντονα ασταθής φύσης αυτής της συμμαχίας των ανταγωνιζόμενων καπιταλιστικών κρατών. Τμήματα της αστικής τάξης στην Ευρώπη και διεθνώς φοβούνται ότι εάν οι απαιτήσεις που τέθηκαν στην Κύπρο εφαρμοζόντουσαν στην Ιταλία, στην Ισπανία ή στη Σλοβενία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μία μεγάλη οικονομική κατάρρευση.

Κατηγορώντας τους Νοτιοευρωπαίους και τους πλούσιους Ρώσους για την κρίση της ΕΕ, είναι ένας βολικός τρόπος εκτροπής της ευθύνης από τους Γερμανούς και άλλους ιμπεριαλιστές αστούς, των οποίων οι τράπεζες κατέκλυσαν τις τωρινές χρεοκοπούμενες οικονομίες με δάνεια και οι οποίες απειλούνται με χρεοκοπία εάν οι οφειλέτες δεν κατορθώσουν να πληρώσουν. Αν και μια εγγύηση των τραπεζών της Κυπριακής Δημοκρατίας θα ήταν απλά χαρτζιλίκι, η γερμανική αστική τάξη έχει όπως φαίνεται αποφασίσει να χρησιμοποιήσει αυτή την ευκαιρία για να στείλει ένα ηχηρό μήνυμα, ότι δεν θα ανέχεται πια το κόστος της εγγύησης κρατών στο χείλος της χρεοκοπίας. Με τις εθνικές εκλογές να πλησιάζουν αργότερα αυτό τον χρόνο, το να γίνουν πιο αυστηροί με τα χρεωμένα έθνη της Ευρώπης παίζει καλά πολιτικά τόσο για τον κυβερνητικό συνασπισμό της Άνγκελα Μέρκελ, την Χριστιανοδημοκρατική Ένωση/Ελεύθερο Δημοκρατικό Κόμμα όσο και για τους αντιπάλους της – το ρεφορμιστικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα και τους μικροαστούς Πράσινους.

Ιμπεριαλιστική Κυριαρχία και Εθνικοί Ανταγωνισμοί

Η μοντέρνα ιστορία της Κύπρου είναι αυτή της υποταγής στις αρπακτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και του ανταγωνισμού ανάμεσα στην καπιταλιστική Ελλάδα και την καπιταλιστική Τουρκία για

τον έλεγχο του νησιού. Για περισσότερο από 80 χρόνια η Κύπρος ήταν υποκείμενο στην αιματηρή βρετανική αποικιακή κυριαρχία, η κληρονομιά της οποίας ήταν έντονοι και βίαιοι κοινοτικοί διαχωρισμοί μεταξύ των Τουρκοκύπριων και Ελληνοκύπριων πληθυσμών. Το 1974, η υποστηριζόμενη από την Αμερική ελληνική στρατιωτική χούντα, επιχείρησε να ενσωματώσει την Κύπρο στην Ελλάδα ενορχηστρώνοντας ένα πραξικόπημα στο νησί από δεξιούς αξιωματούχους, παρακινώντας μια εισβολή από τούρκικα στρατεύματα. Τότε, η τουρκοκυπριακή και η ελληνοκυπριακή κοινότητα διαχωρίστηκαν βίαια και το νησί διχοτομήθηκε σε δύο κράτη – την Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου και την Κυπριακή Δημοκρατία στο νότο.

Η στρατηγική θέση του νησιού στην Ανατολική Μεσόγειο το έχει τοποθετήσει από καιρό στη συμβολή των συμφερόντων πολλών μεγάλων και όχι τόσο μεγάλων δυνάμεων. Μέχρι αυτή την ημέρα, η Κύπρος συνεχίζει να είναι υπό κατοχή από ελληνικά στρατεύματα στο νότο, τούρκικα στρατεύματα στο βορρά, στρατεύματα των ΗΕ στην «ουδέτερη ζώνη» και βρετανικά στρατεύματα σε δύο βάσεις. Ως σταθεροί αντίπαλοι του ελληνικού εθνικισμού και του αντιτούρκικου σοβινισμού που διαρκώς ενισχύεται από την ελληνική αστική τάξη αναφορικά με την Κύπρο, η Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας απαιτεί την άμεση απόσυρση όλων των ελληνικών στρατευμάτων από την Κύπρο. Απαιτούμε επίσης την άμεση απόσυρση όλων των στρατευμάτων, των τούρκικων, των βρετανικών, των ΗΕ καθώς και των βρετανικών βάσεων.

Με έναν πληθυσμό μικρότερο από ένα εκατομμύριο άτομα, η Κυπριακή Δημοκρατία μετά τη διχοτόμηση έχτισε την οικονομία της γύρω από τις τράπεζες και τον τουρισμό. Ήταν στο πλαίσιο των διαπραγματεύσεων των μεσαζόντων των ΗΕ για την επανένωση του νησιού που η Κυπριακή Δημοκρατία εντάχθηκε στην ΕΕ το 2004 και υιοθέτησε το ευρώ ως το νόμισμά της το 2008. Πολλοί Ελληνοκύπριοι πίστεψαν ότι το να είναι μέλη της ΕΕ είναι σαν να τους δίνεται το πάνω χέρι έναντι της Τουρκίας και των Τουρκοκύπριων στις διαπραγματεύσεις επανένωσης. Αλλά μέσα σε πέντε χρόνια μετά την υιοθέτηση του ευρώ, οι μεγαλύτερες τράπεζες της Κυπριακής Δημοκρατίας αντίκρισαν την κατάρρευση ως αποτέλεσμα της οικονομικής κρίσης η οποία καταβροχθίζει την ΕΕ. Οπότε δεν αποτελεί έκπληξη που χιλιάδες συγκεντρώθηκαν στην Κυπριακή Δημοκρατία απαιτώντας «Εξω η Τρόικα!» και που αναφέρεται πως τώρα δύο στους τρεις Ελληνοκύπριους θέλουν να βγουν από την ευρωζώνη.

Μετά από μία ανώφελη προσπάθεια να βρεθεί ε-

ναλλακτική χρηματοδότηση από την Ρωσία, οι καπιταλιστές ηγέτες της Κυπριακής Δημοκρατίας κατέληξαν να υποταχθούν στις αναθεωρημένες απαιτήσεις της ΕΕ, με την δεξιά κυβέρνηση του Νίκου Αναστασιάδη του Δημοκρατικού Συναγερμού να παρουσιάζει αυτή τη συμφωνία ως πολύ καλύτερη από τον αρχικό κύκλο εκβιασμού. Από τότε, οι πιστωτές έχουν διπλασιάσει τις απαιτήσεις τους για χρήματα από την Κυπριακή Δημοκρατία σε 13 δισεκατομμύρια ευρώ για να πληρούν τους όρους για μία εγγύηση 10 δισεκατομμυρίων ευρώ.

Εν τω μεταξύ, άγρια λιτότητα έχει σχεδιαστεί για τους εργάτες και τους φτωχούς, ενώ οι συνταξιούχοι και ένα τμήμα της ευμεγέθους μικροαστικής τάξης αντιμετωπίζουν την καταστροφή. Ιδιαίτερα τρωτοί είναι οι μετανάστες εργάτες – περίπου 100.000 Ανατολικοευρωπαίοι, Ασιάτες και μετανάστες από την Εγγύς Ανατολή που καταμετρήθηκαν το 2011. Οι Κύπριοι αδελφοί της ελληνικής φασιστικής Χρυσής Αυγής έχουν μετατρέψει τους μετανάστες σε αποδιοπομπαίους τράγους, και οι βίαιες επιθέσεις βρίσκονται σε άνοδο. Η εφημερίδα *Independent* του Λονδίνου (31 Μαρτίου) ανέφερε «μία Μολότοφ ρίχτηκε σε ένα σπίτι μιας οικογένειας κοντά στη Λεμεσό· μία γυναίκα από τη Βουλγαρία δέχτηκε επίθεση στο σπίτι της· ακόμα μία εμπρηστική βόμβα σε ένα γραφείο του κουρδικού κόμματος.» Αυτές οι επιθέσεις τονίζουν την ανάγκη για το εργατικό κίνημα να παλέψει για πλήρη πολιτικά δικαιώματα για όλους τους μετανάστες και να απαιτήσει όχι στις απελάσεις.

Αν και η Τουρκία δεν έχει επηρεαστεί από τη συμφωνία για την σωτηρία των τραπεζών και είναι, σχετικά μιλώντας, σε καλή οικονομική κατάσταση, χιλιάδες εργάτες από την πολύ φτωχότερη Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου που έχουν μοχθήσει στο νότο τα τελευταία χρόνια, επίσης υποφέρουν από τις συνέπειες αυτής της οικονομικής κρίσης. Οι ιμπεριαλιστές εδώ και πολύ καιρό έχουν βάλει το χέρι τους στο να λιμοκτονούν τους εργαζόμενους στη Βόρεια Κύπρο – η κυβέρνησή της, η οποία αναγνωρίζεται μόνο από την Τουρκία, έχει αντιμετωπίσει δεκαετίες διεθνών περιορισμών στο εμπόριο και στα ταξίδια. Αυτοί [οι περιορισμοί] περιλαμβάνουν ένα εμπορικό εμπάργκο 30 χρόνων από την ΕΕ και τους προκατόχους της, το οποίο χαλάρωσε μόνο όταν μία μεγάλη πλειοψηφία των Τουρκοκύπριων ψήφισε υπέρ ενός δημοψηφίσματος των ΗΕ για επανένωση το 2004. (Το σχέδιο απορρίφθηκε συντριπτικά στο νότο.) Αυτό δείχνει ότι ο ιμπεριαλιστικός εκβιασμός έχει από καιρό εξασκηθεί **και στις δύο** πλευρές του νησιού.

Για Μία Εργατική Ευρώπη!

Ο τελευταίος γύρος της λεηλασίας μιας μικρής, ε-

ξαρτημένης χώρας επιβεβαιώνει για άλλη μία φορά ότι η ΕΕ είναι ένα ιμπεριαλιστικό εμπορικό μπλοκ, που κυριαρχείται από Γερμανούς και Γάλλους καπιταλιστές, οι οποίοι αναζητούν να αυξήσουν την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης στην Ευρώπη, ενώ προσπαθούν να κερδίσουν πλεονέκτημα έναντι των ιμπεριαλιστών αντιπάλων τους στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ιαπωνία. Όπως δείχνει η κατακόρυφη πτώση στις συνθήκες ζωής για τους εργαζόμενους στην Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία και Ιρλανδία, όλες οι συζητήσεις για ευρωπαϊκή «σύγκληση» δεν είχαν τίποτα να κάνουν με την ανύψωση των φτωχότερων χωρών στο επίπεδο των πλουσιότερων εθνών αλλά ήταν για τη δημιουργία «ευέλικτων αγορών εργασίας», δηλαδή, χαμηλόμισθο εργατικό δυναμικό χωρίς καμία προστασία. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Ελλάδα, όπου το κόστος εργασίας έχει μειωθεί κατά 20 τοις εκατό τα τελευταία 3 χρόνια και η επίσημη ανεργία έχει εκτοξευθεί περισσότερο από 27 τοις εκατό.

Η Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση έχει με συνέπεια εναντιωθεί στην ΕΕ και τους προκατόχους της. Ο μόνος δρόμος μπροστά για τους εργαζόμενους είναι να βάλουν ένα τέλος στις αναπόφευκτες οικονομικές κρίσεις του καπιταλισμού μέσω σοσιαλιστικής επανάστασης – για την απαλλοτρίωση της καπιταλιστικής βιομηχανίας και των τραπεζών και για μία διεθνώς σχεδιασμένη οικονομία η οποία θα ξεπεράσει τους περιορισμούς των αντιδραστικών αστικών εθνών-κρατών. Λέμε: **Κάτω η ΕΕ! Για τις Σοσιαλιστικές Ηνωμένες Πολιτείες της Ευρώπης!**

Η ΔΚΕ αναγνώρισε από την αρχή ότι το ευρώ θα αποτελούσε ένα εργαλείο της ιμπεριαλιστικής ΕΕ και εναντιωθήκαμε στην εισαγωγή του. Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει αποκτήσει τεράστια κέρδη μειώνοντας τους μισθούς των εργατών στη Γερμανία και μέσα από την εισαγωγή του ευρώ έχει καταφέρει να κρατήσει τις βιομηχανικές του εξαγωγές φτηνές σε όλη την ευρωζώνη. Όμως οι πιο αδύναμες χώρες της ευρωζώνης οι οποίες έχουν εμπορικό έλλειμμα και δανείστηκαν βαριά δεν διαθέτουν τους συνηθισμένους καπιταλιστικούς μηχανισμούς υποτίμησης του νομίσματός τους ώστε να κάνουν τις οικονομίες τους πιο ανταγωνιστικές. Στην πραγματικότητα, το ευρώ δεν ήταν ποτέ βιώσιμο. Ένα κοινό νόμισμα προϋποθέτει ένα κοινό κράτος. Η αύξηση των αποκλίσεων στα συμφέροντα των κρατών μελών απειλεί να διαλύσει την ευρωζώνη και την ΕΕ ενώ θα στείλει το ευρώ στο άλμπουμ των συλλεκτών νομισμάτων.

Η κρίση συνολικά είναι ριζωμένη στο γιγάντιο

παιχνίδι της κερδοσκοπίας και της οικονομικής απάτης τα οποία είναι βασικά συστατικά της κυριαρχίας του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου. Όπως εξήγησε ο Μπολσεβίκος ηγέτης Β. Ι. Λένιν στο έργο του *Ο Ιμπεριαλισμός, Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού* (1916): «... αν και η εμπορευματική παραγωγή “βασιλεύει” όπως και πριν και θεωρείται η βάση όλης της οικονομίας, στην πραγματικότητα όμως έχει πια υποσκαφτεί και τα κυριότερα κέρδη πάνε στις “μεγαλοφυΐες” των χρηματιστικών μηχανοραφιών.» Οι τράπεζες στην Κυπριακή Δημοκρατία έχασαν δισεκατομμύρια όταν λανθασμένα υπέθεσαν ότι μια επένδυση σε ομόλογα υψηλής απόδοσης της ελληνικής κυβέρνησης θα απέδιδε. Οι ίδιοι ιμπεριαλιστές αφέντες της ΕΕ που έδωσαν σε αυτές τις τράπεζες φτηνή πίστωση για να αγοράσουν όλα τα ομόλογα, αργότερα εξανάγκασαν τους ομολογιούχους να δεχτούν ένα «κούρεμα» 75 τοις εκατό ώστε να αποτρέψουν μία ελληνική χρεοκοπία. Τώρα οι ιμπεριαλιστές απαιτούν μία «λίβρα από τη σάρκα» των εργαζομένων.

Αστική Υποκρισία και Ρεφορμιστικά Σχήματα

Οι ιμπεριαλιστές έχουν προσθέσει μία νέα παραλλαγή στην προπαγανδιστική τους καμπάνια που στόχευε στο να συγκαλύψει την ευθύνη τους για την κρίση στην Κύπρο: Πλούσιοι Ρώσοι έχουν προστεθεί στη λίστα των «τεμπέληδων» Νοτιοευρωπαίων και οι μετανάστες ως υποτιθέμενοι κακοί. Στην πραγματικότητα, οι αμύθητα πλούσιοι, συμπεριλαμβανομένων των γκάγκστερ που λεηλάτησαν την κρατική ιδιοκτησία στη Ρωσία μετά από την καταστροφή της ΕΣΣΔ το 1991-92, απέσυραν τα λεφτά τους πριν οι πόρτες των [κυπριακών] τραπεζών κλείσουν ερμητικά. Πίσω από τις εντυπωσιακές ιστορίες των Ρώσων ολιγαρχών για τη συσσώρευση «ζεστού χρήματος» στην Κύπρο, βρίσκεται η ανώτερη υποκρισία των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων, που έχουν από καιρό ωφελήσει τους εαυτούς τους με παραδείσους στο εξωτερικό όπως η Ελβετία, το Λουξεμβούργο και οι Βρετανικές Παρθένες Νήσοι, για να απαριθμήσουμε απλά κάποιους. Μία πρόσφατη διαρροή έχει αποκαλύψει χωρίς έκπληξη ότι γερμανικές τράπεζες χρησιμοποιούν τους φορολογικούς παραδείσους, ενώ όχι λιγότερες από 36 γερμανικές ναυτιλιακές εταιρίες είναι καταγεγραμμένες στην Κύπρο. Εν τω μεταξύ, η Γαλλία έχει το δικό της σκάνδαλο με υψηλά ιστάμενους αξιωματούχους με υπεράκτιους λογαριασμούς.

Οι καπιταλιστές πολιτικοί που υπόσχονται να εμποδίσουν την φοροδιαφυγή αποτελεί ένα αστείο που ακούγεται για πολύ καιρό στην Ελλάδα, με τη δικιά τους «Λίστα Λαγκάρντ» με κατόχους τραπεζικών λογαριασμών στην Ελβετία. Τέτοιες δηλώ-

σεις αποτελούν απλά έναν αντιπερισπασμό από την πραγματική καταλήστευση των εργαζόμενων που λαμβάνει μέρος μέσα στην καπιταλιστική εκμετάλλευση. Ενώ οι εργαζόμενοι δεν έχουν τη δύναμη να επιβάλλουν ένα «δίκαιο» φορολογικό σύστημα στους πλούσιους όπως προτείνουν διάφορες οργανώσεις με αριστερή φρασεολογία, φιλικές προς την ΕΕ όπως ο συνασπισμός του ΣΥΡΙΖΑ, η εργατική τάξη μπορεί να εμποδίσει την ροή των κερδών αποσύροντας την εργασία της μέσω απεργιών. Όμως, τα sporadικά ξεσπάσματα οργής δεν επαρκούν για να επιλύσουν την τωρινή οικονομική κρίση.

Η κοινωνική δύναμη της εργατικής τάξης χρειάζεται άμεσα να κινητοποιηθεί σε μία πάλη για ευπρεπείς δουλειές για όλους, για μικρότερη εργασιακή εβδομάδα χωρίς μειώσεις στο μισθό, για το άνοιγμα των βιβλίων των καπιταλιστών και των τραπεζών τους (για να εκθέσουμε την λεηλασία τους και τις κλοπές τους). Τέτοιες επείγουσες ανάγκες απαιτούν την κατάληψη των τραπεζών, των εργοστασίων και των ορυχείων από τους καπιταλιστές χωρίς αποζημιώσεις, τοποθετώντας τα κάτω από τον έλεγχο των εργατών. Μόνο μέσα από την πάλη για τέτοια μεταβατικά συνθήματα και μέσα από την κατάληξή τους στην ανατροπή του αστικού κράτους και στην αντικατάστασή του με μία προλεταριακή δικτατορία μπορεί η εργατική τάξη – στην Ευρώπη και διεθνώς – να ηγηθεί το δρόμο έξω από την κρίση για όλους αυτούς που ρίχτηκαν στον σωρό από σκουπίδια από τους καπιταλιστές.

Κινητοποιώντας τη δύναμη της εργατικής τάξης σε μία τέτοια πάλη αποτελεί αφορισμό για τους τωρινούς παραπλανητικούς φιλοκαπιταλιστές ηγέτες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Ενώ οι Έλληνες εργάτες έχουν αναμφισβήτητα αποδείξει την επιθυμία τους να παλέψουν, οι γραφειοκρατίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ αρνούνται να αμφισβητήσουν την καπιταλιστική τάξη πραγμάτων και έτσι με αυτό τον τρόπο παραδίδουν τους εργάτες στην αυξανόμενη εξαθλίωση. Επιπρόσθετα, μία αποτελεσματική πάλη ενάντια στην οικονομική κρίση προϋποθέτει μία διεθνιστική προοπτική, συνδέοντας τους εργάτες των διαφορετικών εθνών σε μία κοινή πάλη ενάντια στους καπιταλιστές εκμεταλλευτές. Αλλά τόσο οι παραπλανητικοί ηγέτες των σωματείων όσο και οργανώσεις σαν τον ΣΥΡΙΖΑ προωθούν την εσφαλμένη αντίληψη της μεταρρύθμισης του καπιταλιστικού συστήματος κερδών ώστε να υπηρετήσει τους εργάτες και τους φτωχούς. Αυτό είναι ξεκάθαρο στην υποστήριξη του ΣΥΡΙΖΑ προς την ΕΕ και στην προώθηση της απάτης ότι μπορεί να υπάρξει μία «κοινωνική Ευρώπη» μέσα στον καπιταλισμό.

Η εμπειρία της Κυπριακής Δημοκρατίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μία αριστερή καπιταλιστική κυβέρνηση είναι υποταγμένη στους ιμπεριαλιστές αφέντες. Οι ρεφορμιστές «Κομμουνιστές» του Ανορθωτικού Κόμματος Εργαζόμενου Λαού (ΑΚΕΛ), το οποίο είχε την εξουσία από το 2008 έως τον Φεβρουάριο αυτού του χρόνου, ήταν υπεύθυνο για την εφαρμογή του πρώτου γύρου λιτότητας που υπαγορεύτηκε από την Τρόικα. Όταν ήταν φανερό ότι το ΑΚΕΛ έσερνε τα πόδια του μπροστά στα σκληρότερα μέτρα, οι ιμπεριαλιστές ανοιχτά υποστήριζαν την υποψηφιότητα του δεξιού Αναστασιάδη, με τη Μέρκελ να πετάει τον Ιανουάριο στην Κύπρο για να τον υποστηρίξει! Έχοντας συμμετάσχει στο να εξαπολύσει τις επιθέσεις στη βάση του και επειδή φαινόταν ως ανίκανο να επιλύσει την οικονομική κρίση, το ΑΚΕΛ σαρώθηκε από την εξουσία από τη συντριπτική εκλογική νίκη του Αναστασιάδη.

Ο ΣΥΡΙΖΑ παρότι αγορεύει ακόμα δυνατότερα από την περιστασιακή ρητορική του για μία διεθνή αντεπίθεση ενάντια στις πολιτικές της Τρόικας, στην πράξη έκανε τον πρόσφατο σχηματισμό ενός «κοινού κοινωνικού και πολιτικού μετώπου για την υποστήριξη της Κύπρου» με το ακραία εθνικιστικό και ενάντια στους μετανάστες κόμμα των Ανεξάρτητων Ελλήνων. Αυτοί οι λαϊκιστές δεξιοί αντίπαλοι της Τρόικας, που επιθυμούν οι Έλληνες καπιταλιστές να εκμεταλλεύονται και να καταπιέζουν τους εργάτες χωρίς την παρέμβαση ξένων δυνάμεων, ξεκάθαρα δεν έχουν κανένα συμφέρον για αλληλεγγύη με τους εργαζόμενους της Κύπρου, με τους μετανάστες και με τα τουρκοκυπριακά στοιχεία. Ο σκοπός αυτού του μετώπου είναι να ενισχύσει τον ελληνικό εθνικισμό προσποιούμενο ότι υπερασπίζεται την Κύπρο ενάντια στην Τρόικα. Τέτοιος εθνικισμός, συγκεκριμένα ο αντιτούρκικος σοβινισμός, έχει χρησιμοποιηθεί επανειλημμένα ώστε να αποπροσανατολίσει την ταξική πάλη κατά των Ελλήνων καπιταλιστών ηγετών. Αυτό εκφράστηκε ξεκάθαρα το 1974 όταν η ελληνική στρατιωτική χούντα οργάνωσε το πραξικόπημα στην Κύπρο, προσπαθώντας να στηρίξει το δικό της ετοιμόρροπο καθεστώς συγκεντρώνοντας τους «πραγματικούς Έλληνες» γύρω από τη σημαία.

Οι Έλληνες ηγέτες συνεχίζουν να προωθούν τους εαυτούς τους ως προστάτες της Κύπρου ενάντια στην πιο δυνατή καπιταλιστική αντίπαλό τους την Τουρκία, όπως φαίνεται σε πρόσφατες δηλητηριώδεις ανταλλαγές σχετικά με το ζήτημα της επανένωσης του νησιού. Επίσης ζήτημα είναι τα κοιτάσματα φυσικού αερίου στη νοτιότερη θάλασσά του. Η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας διεκδικεί αποκλειστική κυριαρχία σε αυτά τα κοιτά-

σματα (και η ΕΕ φυσικά και υποστήριξε αυτό τον ισχυρισμό στο τελευταίο μνημόνιο), ενώ η Βόρεια Κύπρος απαιτεί το αέριο να έχει κοινή εκμετάλλευση – μία απαίτηση όπου η Τουρκία υποστήριξε στέλνοντας πολεμικά πλοία και μαχητικά τζετ στην περιοχή όπου εξερευνητικές γεωτρήσεις πραγματοποιήθηκαν στα τέλη του 2011. Πιο πρόσφατα, η Τρόικα απαίτησε η Κυπριακή Δημοκρατία να ξεκινήσει αμέσως γεωτρήσεις στην αντικρουόμενη περιοχή, υποδεικνύοντας ότι η προοπτική του να πυροδοτηθεί ένας πόλεμος δεν αποθαρρύνει τους φιλάργυρους ιμπεριαλιστές τραπεζίτες.

Ελληνικός Εθνικισμός: Δηλητήριο για την Εργατική Τάξη

Οι Βρετανοί διατήρησαν την αποικιακή τους κυριαρχία στην Κύπρο τόσο μέσα από αιματηρή καταστολή όσο και εκμεταλλευόμενοι την ύπαρξη μιας τουρκικής μειοψηφίας ώστε να χρησιμοποιήσουν την παλιά στρατηγική του «διαίρει και βασίλευε,» δίνοντας κάποια προνόμια στον ένα λαό ενάντια στον άλλο με σκοπό να εμποδίσουν την κοινή πάλη ενάντια στους αποικιακούς καταπιεστές. Έτσι, ο δεξιός αντάρτικος αγώνας που αναδύθηκε στην Κύπρο τη δεκαετία του 1950 ενάντια στη βρετανική κυριαρχία αλλά και για ένωση με την Ελλάδα ήταν μοχθηρά σοβινιστικός ενάντια στους Τουρκοκύπριους. Αρκεί να πούμε ότι είχε ηγηθεί από τον φασίστα συνεργάτη [των Ναζί] στον ΙΙ ΠΠ τον συνταγματάρχη Γρίβα και από τον ηγέτη της ελληνικής ορθόδοξης εκκλησίας στην Κύπρο, Αρχιεπίσκοπο Μακάριο. Η Κύπρος κέρδισε την ανεξαρτησία της το 1960 κάτω από την «εγγύηση» της Βρετανίας, της Τουρκίας και της Ελλάδας, αλλά δεν πήρε πολύ καιρό για την πρώτη κυβέρνηση μετά την ανεξαρτησία να καταρρεύσει και για το νησί να φτάσει σε εμφύλιο πόλεμο το 1963-64. Ακολουθώντας χρόνια τρόμου ενάντια και στις δύο κοινότητες, την τουρκοκυπριακή και την ελληνοκυπριακή, μία «ειρηνευτική» δύναμη των ΗΕ χρησιμοποιήθηκε το 1964 για να αστυνομεύει τον πληθυσμό μαζί με τα βρετανικά στρατεύματα.

Η ηγετική πολιτική δύναμη τότε ήταν το ΑΚΕΛ, όπου είχε και Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους ως ηγέτες και ως μέλη. Αυτό ήταν αφορισμός για τους αντιδραστικούς κάθε απόχρωσης. Ένα μέλος της Κεντρικής Επιτροπής ο Δερβίς Αλί Καβάζογλου, ένας Τουρκοκύπριος, δολοφονήθηκε από τουρκικές δεξιές εθνικιστικές δυνάμεις το 1965 και Ελληνοκύπριοι ηγέτες και μέλη ήταν θύματα δεξιάς τρομοκρατίας που πραγματοποιούνταν τόσο από ελληνικές όσο και από τουρκικές δυνάμεις. Η ομοσπονδία εργασίας που ηγούνταν από το ΑΚΕΛ έλεγχε μισούς από τους οργανωμένους εργάτες και είχε κάποια ιστορία καθοδήγησης Ελληνοκύπριων

και Τουρκοκύπριων εργατών σε κοινή πάλη κάτω από τη βρετανική αποικιακή κυριαρχία. Αλλά αντί να παλέψει για μία προοπτική διεθνικής ενότητας της εργατικής τάξης ανεξάρτητα από όλους τους εκπροσώπους του αστικού και μικροαστικού εθνικισμού, το ΑΚΕΛ κατέληξε να ασπάζεται τον συντηρητικό αρχιεπίσκοπο και πρόεδρο Μακάριο. Εξαιτίας της αντίστασης του αρχιεπισκόπου στις απαιτήσεις των Ηνωμένων Πολιτειών να κηρύξει παράνομους τους Κομμουνιστές, κάτι το οποίο θα ήταν εντελώς μη δημοφιλές στην Κύπρο, και η ματιά του προς τη Σοβιετική Ένωση για διπλωματική υποστήριξη ενάντια στις ιμπεριαλιστικές δολοπλοκίες, λανθασμένα τον χαρακτήρισαν οι Σταλινικοί ανά τον κόσμο σαν αριστερό.

Το πραξικόπημα το 1974 ενάντια στον Μακάριο είχε ως αποτέλεσμα την πρώτη ενιαία διαδήλωση Ελληνοκύπριων και Τουρκοκύπριων κατά της ελληνικής χούντας, η οποία πραγματοποιήθηκε στο Λονδίνο. Αυτή έθεσε τις βάσεις σε εκείνη την ιστορική στιγμή για να διεξαχθεί μια πάλη στα πλαίσια της *ταξικής* γραμμής. Αλλά η αντίδραση του ΑΚΕΛ σ' αυτό το ξέσπασμα ήταν να ορκιστεί αιώνια πίστη στον Μακάριο. Μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, οι Μαρξιστές όπως απαιτούσε το καθήκον έπρεπε να στηρίξουν μία θέση επαναστατικού ντεφετισμού και στις δύο πλευρές – δηλαδή, εναντίωση στις στρατιωτικές δυνάμεις και της Τουρκίας και της Ελλάδας. Όμως το ΑΚΕΛ, υποστήριξε τις δυνάμεις που ηγούνταν της χούντας οι οποίες μόλις είχαν φυλακίσει και βασανίσει χιλιάδες μέλη του ΑΚΕΛ και είχαν συντάξει λίστες για την εκτέλεσή τους! Στο τέλος, η ήττα των ελληνικών δυνάμεων στην Κύπρο οδήγησε ραγδαία στην πτώση της χούντας στην ίδια την Ελλάδα.

Τα γεγονότα του 1974 είχαν τρομερές συνέπειες στην Κύπρο. Στο άρθρο «Το Φιάσκο στην Κύπρο Ρίχνει την Ελληνική Χούντα» (*Workers Vanguard* No 50, 2 Αυγούστου 1974), τονίσαμε ότι η ελληνοκυπριακή και η τουρκοκυπριακή κοινότητα «παράμειναν βαθύτατα εχθρικές και πολύ πιο ενσωματωμένες στην κοινωνική ζωή με τις αντίστοιχες μητέρες πατρίδες τους παρά σε οποιοδήποτε είδος διεθνικής Κύπρου». Το άρθρο συνέχιζε:

«*Καμία* από τις υπάρχουσες λύσεις κάτω από τις τωρινές κοινωνικοοικονομικές συνθήκες δεν μπορούν να ικανοποιήσουν τις φιλοδοξίες και της πλειοψηφίας και της μειοψηφίας. Η Ένωση (ενότητα με την Ελλάδα), η “διπλή ένωση” (διχοτόμηση ανάμεσα στην Ελλάδα και στην Τουρκία), η εκχώρηση τμημάτων της Θράκης στην Τουρκία σε αντάλλαγμα για την ενσωμάτωση της Κύπρου στην Ελλάδα και ακόμα η συνέχιση κάποιου είδους ομοσπονδιακής ανεξάρτητης Κύπρου θα περιλάμβαναν καταστρο-

φική βίαιη μαζική μετακίνηση πληθυσμών και θα περιείχαν μέσα τους, τους σπόρους περαιτέρω αιματηρών κοινοτικών και εθνικών πολέμων.»

Στην πραγματικότητα, περίπου το ένα τρίτο του πληθυσμού της Κύπρου απομακρύνθηκε από τα σπίτια τους και χωριστές ελληνικές και τουρκικές περιοχές συγκροτήθηκαν, με χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες και στις δύο πλευρές. Η Σταλινική πολιτική του λαϊκού μετώπου του ΑΚΕΛ, της συμμαχίας με αστικές δυνάμεις για την «υπεράσπιση της πατρίδας μας» βοήθησε για να ανοίξει ο δρόμος για την αναζωπύρωση εθνικών ανταγωνισμών και κοινοτικής βίας.

Όπως γράψαμε στη διακήρυξη «Η Ίδρυση της Τροτσκιστικής Ομάδας της Ελλάδας» (Νοέμβριος 2004): «Παλεύουμε για μια προλεταριακή επίλυση του εθνικού ζητήματος, η οποία απαιτεί οπωσδήποτε την επαναστατική ανατροπή των εθνικιστικών αστικών τάξεων σε Νικοσία/Λευκωσία, Αθήνα και Άγκυρα.» Σε αντίθεση, το ΑΚΕΛ και πολλοί από τους Έλληνες αριστερούς μιλάνε μόνο για τουρκική «κατοχή» στην Κύπρο. Χωρίς προλεταριακές επαναστάσεις στην Τουρκία, στην Ελλάδα και αλλού, οι εργαζόμενοι του νησιού θα είναι πάντα υποκείμενο της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών και των τοπικών καπιταλιστικών δυνάμεων.

Αντί μιας τέτοιας επαναστατικής διεθνιστικής προοπτικής, τόσο το ΑΚΕΛ όσο και το ΚΚΕ κοιτούν προς την επιβολή των αποφάσεων των Ηνωμένων Εθνών ως τη βάση για την επίλυση του «κυπριακού προβλήματος». Τα ΗΕ είναι μία ιμπεριαλιστική φωλιά κλεφτών και τα θύματά τους κάτω από το φύλο συκής της «δημοκρατίας» έχουν σφαγιαστεί και λιμοκτονήσει κατά εκατομμύρια, από την εισβολή των Ηνωμένων Πολιτειών στην Κορέα το 1950 έως τις θανάσιμες κυρώσεις που επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια του πρώτου πολέμου στο Ιράκ το 1990. Παρότι η ηγεσία του ΚΚΕ μπορεί κάποιες φορές να προειδοποιεί ενάντια στις ψευδαισθήσεις προς τα ΗΕ, έχει προάγει ακριβώς τέτοιες ψευδαισθήσεις λέγοντας ότι το κυπριακό ζήτημα «Έπρεπε επομένως να λυθεί στο πλαίσιο των αποφάσεων Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ!» (Η Κύπρος στη «Νέα Τάξη Πραγμάτων» *Ριζοσπάστης*, 31 Ιανουαρίου 2003).

«Οι Εργαζόμενοι δεν Έχουν Πατρίδα»

Μακριά από το να οδηγεί τον μεγάλο αριθμό μελών της που ανήκουν στην εργατική τάξη ενάντια στον ελληνικό εθνικισμό και τον αντιτουρκικό σοβινισμό σε μία πάλη για την εργατική εξουσία, η ηγεσία του ΚΚΕ διδάσκει στους εργάτες να καταπίνουν αυτό το δηλητήριο. Στις «Θέσεις της Κε-

ντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας» για το συνέδριο του κόμματος τον Απρίλιο δηλώνουν: «Η πάλη για την υπεράσπιση των συνόρων, των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, από τη σκοπιά της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων είναι αναπόσπαστη με την πάλη για την ανατροπή της εξουσίας του κεφαλαίου.» Η τότε Γενική Γραμματέας του ΚΚΕ Αλέκα Παπαρήγα έκανε ξεκάθαρο από ποιους υποτίθεται ότι πρέπει να προφυλαχτούν τα σύνορα σε μία ομιλία της που δημοσιεύτηκε στον *Ριζοσπάστη* (31 Μαρτίου): «Βεβαίως και θα υπερασπιστούμε τα εδάφη μας. Και γιατί, δηλαδή, η πάλη για την εξουσία δε σημαίνει και πάλη για τα σύνορα κ.λπ.; Θα δώσουμε την Ελλάδα, δηλαδή, στους Τούρκους;» Και συνέχισε με το να υποθέσει ότι Αλβανία, Βουλγαρία, Τουρκία και αυτό που αποκάλεσε Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας (δηλαδή Μακεδονία) πιθανά να επιτεθούν στην Ελλάδα.

Για την ηγεσία του ΚΚΕ, το να ξερνάνε τέτοια εθνικιστική δημαγωγία βαδίζει χέρι με χέρι με το να κηρύττουν το παράλογο Σταλινικό δόγμα ότι ο σοσιαλισμός μπορεί να χτιστεί σε μία μόνη χώρα, ακόμα και σε μία χώρα τόσο μικρή και με τόσο περιορισμένους πόρους όπως η Ελλάδα. Ο εθνικισμός της ηγεσίας του ΚΚΕ μπορεί μόνο να υπηρετήσει στην απώθηση των επαναστατικά σκεπτόμενων εργατών στις χώρες που συνορεύουν με την Ελλάδα ενώ δένει τους Έλληνες εργάτες στα συμφέροντα του αστικού κράτους το οποίο είναι ο στυλοβάτης της εκμετάλλευσης και της καταπίεσής τους. Αυτό το ψέμα αναιρείται καλύτερα με κάποια λόγια από τον Λένιν κατά τη διάρκεια της ενδοϊμπεριαλιστικής σφαγής του Ι Παγκοσμίου Πολέμου:

«Το “Κομμουνιστικό Μανιφέστο” όμως μιλάει καθαρά και συγκεκριμένα και γι’ αυτή την εποχή, για τα καθήκοντα του προλεταριάτου στην πάλη για την καταστροφή όχι της φεουδαρχίας, αλλά του καπιταλισμού: “οι εργάτες δεν έχουν πατρίδα”. ... Το σοσιαλιστικό κίνημα δεν μπορεί να νικήσει μέσα στα παλιά πλαίσια της πατρίδας. Δημιουργεί νέες ανώτερες μορφές συμβίωσης των ανθρώπων, όπου οι νόμιμες ανάγκες και οι προοδευτικές τάσεις των εργαζόμενων μαζών κάθε εθνότητας θα ικανοποιηθούν για πρώτη φορά μέσα σε μια διεθνή ενότητα με τον όρο ότι θα εκμηδενιστούν οι σημερινοί εθνικοί φραγμοί. Στις προσπάθειες της σύγχρονης αστικής τάξης να διαιρέσει και να χωρίσει τους εργάτες με υποκριτικές επικλήσεις για “υπεράσπιση της πατρίδας” οι συνειδητοί εργάτες θα απαντήσουν με όλο και καινούργιες και επανειλημμένες προσπάθειες

για την πραγματοποίηση της ενότητας των εργατών των διαφόρων εθνών στον αγώνα για την ανατροπή της κυριαρχίας της αστικής τάξης όλων των εθνών.»

– «Η Κατάσταση και τα Καθήκοντα της Σοσιαλιστικής Διεθνούς», Νοέμβριος 1914, Απαντα Λένιν, τόμος 26, *Σύγχρονη Εποχή*, Αθήνα

Η Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας είναι αφοσιωμένη στο καθήκον σφυρηλάτησης ενός επαναστατικού κόμματος το οποίο, όπως είπε ο Λένιν, θα παλέψει να ενώσει τους εργάτες διαφορετικών εθνών στον αγώνα για την ανατροπή της αστικής τάξης όλων των εθνών. Αυτός είναι ο λόγος που εμείς και ολόκληρη η ΔΚΕ παλεύουμε ενάντια στην καταπίεση των εθνικών μειονοτήτων στην Ελλάδα όπως των Βλάχων, των Πομάκων, των Τούρκων και των Αλβανών και απαιτούμε το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης για τους Μακεδόνες, ενώ εναντιωνόμαστε στην καταπίεση του κουρδικού λαού από τους ηγέτες της Τουρκίας, της Συρίας, του Ιράκ και του Ιράν. Καλούμε για την Σοσιαλιστική Ομοσπονδία των Βαλκανίων, ως το μοναδικό πλαίσιο στο οποίο τα μυριάδες εθνικά ζητήματα αυτής της περιοχής μπορούν να επιλυθούν δίκαια. Η εργατική τάξη χρειάζεται μία επαναστατική ηγεσία η οποία να είναι διεθνιστική όχι μόνο στα λόγια αλλά και στις πράξεις, οπλισμένη με ένα πρόγραμμα για να σαρώσει από προσώπου της τον καπιταλισμό και όλους τους εθνικούς διαχωρισμούς που αυτός γεννά.

ΤΟΕ – Τροτσκιστική Ομάδα της Ελλάδας

Για οποιαδήποτε επικοινωνία γράψτε

στη διεύθυνση:

T.Θ. 8274

T.K. 10210

Αθήνα

ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

Spartacist@hotmail.com

www.icl-fi.org

Εκτυπώθηκε στο τυπογραφείο ΜΟΡΦΗ

International Communist League (Fourth Internationalist)

International Center: Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA

Web site: www.icl-fi.org

Spartacist League of Australia

Spartacist ANZ Publishing Co.
GPO Box 3473, Sydney NSW 2001, Australia

Australasian
SPARTACIST

Marxist newspaper of the Spartacist League of Australia

A\$5/4 issues (1 year) in Australia
A\$7/4 issues—Airmail

Spartacist League/Britain

Spartacist Publications
PO Box 42886, London N19 5WY, Britain

WORKERS HAMMER

Marxist newspaper of the Spartacist League/Britain

£3/1 year
International rate: £7—Airmail
Europe outside Britain and Ireland: £5

Trotskyist League of Canada/ Ligue trotskyste du Canada

Spartacist Canada Publishing Association
Box 6867, Station A, Toronto, Ontario M5W 1X6, Canada

SPARTACIST CANADA

*English-language newspaper of the Trotskyist League/
Ligue trotskyste*

Cdn\$3/4 issues
International rate: Cdn\$8—Airmail

Spartakist-Arbeiterpartei Deutschlands

SpAD, c/o Verlag Avantgarde
Postfach 2 35 55, 10127 Berlin, Germany

SPARTAKIST

*Herausgegeben von der Spartakist-Arbeiterpartei
Deutschlands*

Jahresabo: € 4,—
Auslandsabo: € 7,50
Übersee Luftpost: € 10,—

Ligue trotskyste de France

Le Bolchévik, BP 135-10, 75463 Paris Cedex 10, France

LE BOLCHEVIK

Publication de la Ligue trotskyste de France

4 numéros : 3 € Europe : 4,50 €
Hors Europe : 6 € Canada : 5 \$Cdn
Chèques à l'ordre de : Société d'édition 3L

Τροτσκιστική Ομάδα Ελλάδας

T.Θ. 8274, T.K. 10210, Αθήνα

Spartacist@hotmail.com

Spartacist Group Ireland

PO Box 2944, Dublin 6, Ireland

Lega trotskista d'Italia

Walter Fidacaro, Ufficio Milano Cordusio
Casella Postale 1591, 20123 Milano (MI), Italy

SPARTACO

Organo della Lega trotskista d'Italia

Abbonamento a 4 + supplemento: € 5
Europa: € 6 Paesi extraeuropei: € 8

Spartacist Group Japan

PO Box 49, Akabane Yubinkyoku, Kita-ku
Tokyo 115-0091, Japan

スパルタシスト

Publication of the Spartacist Group Japan

Subscription (2 years): ¥300
International: ¥600

Grupo Espartaquista de México

Francisco Montalvo, Apdo. Postal 006, Admón. Postal 13
CP 03501, México, D.F., Mexico

ESPARTACO

Publicación del Grupo Espartaquista de México

México: Méx. \$25/4 números (por correo)
Extranjero: US \$4/4 números (vía aérea)
US \$2/4 números (vía terrestre/marítima)

Spartakusowska Grupa Polski

Jan Jędrzejewski, Skr. 148, 02-588 Warszawa 48, Poland

Platforma
SPARTAKUSOWCÓW

Pismo Spartakusowskiej Grupy Polski

Cztery kolejne numery: 6,— zł

Spartacist/South Africa

Spartacist, PO Box 61574
Marshalltown, Johannesburg 2107, South Africa

SPARTACIST SOUTH AFRICA

Marxist publication of Spartacist South Africa

South Africa: R10/4 issues
International rate: US\$4/4 issues—Airmail

Spartacist League/U.S.

Box 1377 GPO, New York, NY 10116, USA

WORKERS VANGUARD

Biweekly organ of the Spartacist League/U.S.

US\$10/22 issues (1 year)

International:

US\$25/22 issues—Airmail US\$10/22 issues—Seamail